

مقاله نامه شماره ۱۷۷

مقاله نامه ناظر بر کارشبانه^۱

کنفرانس عمومی سازمان بین‌المللی کار،

که به دعوت هیئت‌مدیره سازمان بین‌المللی کار، و به مناسبت هفتاد و هفتمین نشست خود در تاریخ ۶ ژوئن ۱۹۹۰ در شهر ژنو گردآمده است، و با توجه به مفاد مقاله نامه و توصیه‌نامه بین‌المللی مرتبط با کارشبانه اشخاص جوان (در فعالیت‌های غیرصنعتی)، ۱۹۴۶، مقاله‌نامه کارشبانه اشخاص جوان (در مشاغل صنعتی) تجدیدنظر شده در ۱۹۴۸، و توصیه‌نامه مربوط به کارشبانه کودکان و جوانان (در کشاورزی)، ۱۹۲۱، و

با توجه به مقاله‌نامه‌ها و توصیه‌نامه‌های مرتبط با کارشبانه زنان و به ویژه مفاد مقاله نامه کارشبانه زنان (تجدیدنظر شده)، ۱۹۴۸، و پروتکل ۱۹۹۰، و توصیه‌نامه مربوط به کارشبانه زنان در کشاورزی، ۱۹۲۱، و بند ۵ توصیه‌نامه حمایت از بارداری، ۱۹۵۲، و با توجه به مفاد مقاله نامه ناظر بر تبعیض (استخدام و اشتغال)، ۱۹۵۸، و با توجه به مقاله‌نامه مربوط به حمایت از بارداری (تجدیدنظر شده)، ۱۹۵۲، و با توجه به پذیرش بعضی پیشنهادهاى مربوط به کارشبانه، که چهارمین موضوع دستورکار این نشست را تشکیل می‌دهد، و

۱. این مقاله‌نامه در تاریخ اول سپتامبر ۱۹۹۱ قوت قانونی یافته است.

با توجه به این که تصمیم گرفته شد این پیشنهادها به صورت یک مقاله‌نامه بین‌المللی درآید، در این بیست و ششمین روز سال یک هزار و نهصد و نود مقاله‌نامه زیر را که می‌توان آن را «در هفده ژوئن ۱۹۶۴ برای چهل و هشتمین نشست خود با عطف توجه به فیلادلفیا رسماً اعلام می‌دارد که سازمان بین‌المللی کار موظف است برنامه‌های جهانی را برای پیشبرد اشتغال تام و بالابردن سطح زندگی در تمام کشورهای دنیا به مرحله اجرا درآورد، و همچنین با توجه به اینکه در مقدمه اساسنامه سازمان بین‌المللی کار تدابیری برای پیشگیری از بیکاری و نیز برای تأمین کارمزدهای مناسب به تصویب رسیده است، و

با توجه به اینکه بر اساس مفاد بیانیه فیلادلفیا سازمان بین‌المللی کار مسئولیت دارد تأثیرات اقتصادی و مالی سیاستهای اشتغال را در پرتو این هدف اساسی که تمام موجودات انسانی، صرف نظر از نژاد، معتقدات یا جنسیت، حق دارند از رفاه مادی و توسعه معنوی در عین آزادی و حرمت و همچنین از کارمزد مناسب برخوردار گردند، و

با توجه به اینکه در بیانیه جهانی فیلادلفیا قید شده است که «هرکس حق دارد از کار مناسب، آزادی انتخاب شغل، شرایط کار مساعد و حمایت در برابر بیکاری برخوردار گردد»، و با یادآوری مفاد مقاله‌نامه‌ها و توصیه‌نامه‌های موجود در زمینه سیاستهای اشتغال، و به ویژه مقاله‌نامه و توصیه‌نامه ناظر بر ادارات کاریابی، ۱۹۴۸، مقاله‌نامه راهنمایی شغلی، ۱۹۴۹، توصیه‌نامه راهنمایی تعلیمات حرفه‌ای، ۱۹۶۲، مقاله‌نامه و توصیه‌نامه مربوط به تبعیض (در استخدام و اشتغال)، ۱۹۸۵ و

با توجه به آنکه این اسناد و مدارک را باید در چارچوب نوعی توسعه اقتصادی بین‌المللی بر اساس اشتغال مولد و انتخاب آزادانه مشاغل قرار داد، و

با تصویب بعضی پیشنهادهای مربوط به سیاست اشتغال که در برنامه کار این نشست قرار داشت، و با این تصمیم که پیشنهادهای مذکور باید به صورت یک مقاله‌نامه بین‌المللی درآید، در این نهمین روز ماه ژوئیه سال یک هزار و نهصد و شصت و چهار، مقاله‌نامه زیر را که می‌توان آن را «مقاله‌نامه سیاست اشتغال، ۱۹۶۴» نامید به تصویب می‌رساند:

ماده ۱

۱. به منظور تحرک رشد و توسعه اقتصادی، بالابردن سطح زندگی، برآوردن نیازهای نیروی انسانی و فائق آمدن بر بیکاری و کم‌کاری، هر کشور عضو باید هدف عمده و سیاست فعالی را

برای اشتغال تام و مولد و نیز آزادی انتخاب شغل طراحی کند و به مرحله اجرا بگذارد.
۲. سیاست مورد بحث باید معطوف به موارد زیر باشد:

(الف) برای تمام کسانی که جویای شغلی هستند کار وجود داشته باشد؛

(ب) این کار باید حتی المقدور مولد باشد؛

(پ) آزادی انتخاب شغل و حداکثر فرصتهای کار برای جویندگان شغل وجود داشته باشد، به نحوی که بتوانند مهارتها و استعدادهای خود را صرف نظر از نژاد، رنگ، جنسیت، مذهب، عقاید سیاسی، ریشه‌های ملی یا منشأ اجتماعی به منصفه ظهور برسانند.

۳. این سیاست اشتغال باید مرحله و سطح توسعه اقتصادی و روابط متقابل بین اهداف اشتغال و دیگر اهداف اقتصادی و اجتماعی را در نظر داشته باشد، و روشهایی متناسب یا شرایط و عرف ملی هر کشور برگزیند.

ماده ۲

هر کشور عضو باید با این نوع روشها و در محدوده شرایط ملی خود،

(الف) اقدامات لازم را برای رسیدن به اهداف یادشده در ماده ۱، در چارچوب یک سیاست اقتصادی و اجتماعی مناسب هماهنگ سازد؛

(ب) در صورت لزوم، تدابیر لازم را برای استقرار این برنامه‌ها و کاربست دقیق آنها اتخاذ کند.

ماده ۳

در اجرای این مقاله‌نامه، نمایندگان اشخاص مشمول اقدامات و تدابیر فوق‌الذکر، و به ویژه نمایندگان کارگران و کارفرمایان، باید مورد مشورت قرار گیرند تا حداکثر استفاده از تجربیات و نظریات آنها به عمل آید و همکاری‌های لازم را برای تدوین و تنظیم پشتیبانی‌های مورد نیاز از اهداف مورد نظر معمول دارند.

ماده ۴

تصویب رسمی این مقاله‌نامه از سوی هر کشور عضو باید برای ثبت به مدیرکل دفتر بین‌المللی کار ابلاغ گردد.

ماده ۵

۱. این مقاله‌نامه فقط آن کشورهای عضو سازمان بین‌المللی کار را متعهد خواهد ساخت که تصویب‌نامه‌های رسمی‌شان از سوی مدیرکل سازمان بین‌المللی کار به ثبت رسیده باشد.

۲. این مقاله نامه ۱۲ ماه پس از تاریخ ثبت مصوبه های حداقل دو کشور عضو به وسیله مدیرکل سازمان بین المللی کار رسمیت خواهد یافت.

ماده ۶

مفاد این مقاله نامه به هیچ وجه نافی مفاد مساعدتر دیگر مقاله نامه های بین المللی ناظر بر کار و استخدام کارگران نخواهد بود.

ماده ۷

۱. مدیرکل سازمان بین المللی کار باید تمام اعضای سازمان بین المللی کار را در جریان ثبت کلیه تصویب نامه و فسخ نامه هایی که به مدیرکل ابلاغ می گردد قرار دهد.

۲. مدیرکل سازمان بین المللی کار، پس از آگاه ساختن کشورهای عضو از ثبت دومین تصویب نامه باید تاریخ رسمیت یافتن مقاله نامه را نیز به آنها اطلاع دهد.

ماده ۸

مدیرکل سازمان بین المللی کار باید به موجب مفاد ماده ۱۰۲ منشور سازمان ملل متحد، جزئیات کامل تمام تصویب نامه ها و فسخ نامه های ثبت شده به وسیله مدیرکل را برای ثبت به دبیرکل سازمان ملل متحد ابلاغ کند.

ماده ۹

هیئت مدیره سازمان بین المللی کار در هر زمانی که لازم بدانند باید طی گزارشی که درباره عملکرد این مقاله نامه به کنفرانس عمومی ارسال خواهد داشت، ضرورت تجدیدنظر کلی یا بخشی آن را نیز در دستور کار کنفرانس بگنجاند.

ماده ۱۰

۱. در صورتی که کنفرانس پس از تجدیدنظر کلی یا بخشی این مقاله نامه به تنظیم مقاله نامه دیگری مبادرت ورزد، جز در صورتی که مقاله نامه جدید روشهای دیگری را مطرح کرده باشد: (الف) تصویب مقاله نامه جدید به وسیله هر کشور عضو به منزله فسخ قانونی و فوری این مقاله نامه خواهد بود و مفاد ماده ۵ این مقاله نامه در مورد چگونگی رسمیت یافتن مقاله نامه جدید کان لم یکن تلقی خواهد شد؛

(ب) از تاریخی که مقاله نامه تجدیدنظر شده جدید رسمیت قانونی پیدا کند، کشورهای عضو نباید به تصویب این مقاله نامه مبادرت ورزند.

۲. در هر حال، این مقاله‌نامه برای هر کشور عضو که آن را به تصویب رسانده باشد، ولی مقاله‌نامه تجدیدنظرشده جدید را به تصویب نرسانده باشد، با همین شکل و محتوای کنونی رسمیت خود را حفظ خواهد کرد.

ماده ۱۱

متون انگلیسی و فرانسه این مقاله‌نامه به یکسان معتبر خواهند بود.

مقاله‌نامه شماره ۸۷

مقاله‌نامه ناظر بر آزادی اجتماعات و حمایت از حق تشکل^۱

کنفرانس عمومی سازمان بین‌المللی کار، که به دعوت هیئت‌مدیره سازمان بین‌المللی کار هفدهم ژوئن ۱۹۴۸ برای سی و ششمین نشست خود در شهر ژنو گرد آمده است، و با تصمیم به پذیرش بعضی پیشنهادهای مربوط به آزادی اجتماعات و حمایت از حق تشکل که هفتمین موضوع دستور کار نشست را تشکیل می‌دهند و قید این نکته که پیشنهادهای مذکور باید به صورت یک مقاله‌نامه بین‌المللی درآید، و با توجه به مقدمه اساسنامه سازمان بین‌المللی کار که اشعار می‌دارد "به رسمیت شناختن اصل آزادی اجتماعات" باید به عنوان وسیله‌ای برای بهبود شرایط کار و استقرار صلح مورد قبول قرار گیرد، و با توجه به بیانیه فیلادلفیا که "آزادی بیان و اجتماعات را به عنوان اصول اساسی پیشرفت مداوم" مورد تأکید مجدد قرار می‌دهد، و با توجه به اینکه کنفرانس بین‌المللی کار در سی‌امین نشست خود اصول بنیادین مقررات بین‌المللی کار را به اتفاق آرا مورد تصویب قرار داده است، و

۱. تاریخ رسمیت یافتن این مقاله‌نامه: ۴ ژوئیه ۱۹۵۰

با توجه به اینکه مجمع عمومی سازمان ملل متحد در دومین نشست خود این اصول را مورد پشتیبانی قرار داده و مقرر داشته است که سازمان بین‌المللی کار کلیه تلاشهای ممکن را برای پذیرش یک یا چند مقاله‌نامه بین‌المللی به عمل بیاورد، در این روز نهم ماه ژوئیه سال یکهزار و نهصد و چهل و هشت، مقاله‌نامه زیر را که می‌توان آن را «مقاله‌نامه آزادی اجتماعات و حمایت از حق تشکل، ۱۹۴۸» نامید به تصویب می‌رساند:

بخش اول - آزادی اجتماعی

ماده ۱

هر کشور عضو سازمان بین‌المللی کار که این مقاله‌نامه را پذیرفته باشد، اقدامات لازم را برای تأمین عملی موارد زیر به عمل خواهد آورد.

ماده ۲

کارگران و کارفرمایان، بدون هرگونه تبعیض، حق آن را خواهند داشت که سازمانهای ویژه خود را ایجاد کنند و، در چارچوب مقررات سازمانهای مورد انتخاب خود، بدون هرگونه مجوز قبلی به آنها بپیوندند.

ماده ۳

۱. سازمانهای کارگری و کارفرمایی باید حق آن را داشته باشند که اساسنامه‌ها و مقررات خود را تهیه و تنظیم کنند، نمایندگان خود را در آزادی کامل انتخاب کنند، امور اداری و فعالیت‌های آنها را سازماندهی نمایند و برنامه‌های آنها را نیز تعیین کنند.
۲. مقامات عمومی باید از هرگونه مداخله‌ای که موجب محدود شدن این حق گردد یا اجرای قانونی آن را با مانع روبه‌رو سازد، خودداری ورزند.

ماده ۴

سازمانهای کارگری و کارفرمایی نباید از سوی مقامات اداری منحل شوند یا به حالت تعلیق درآیند.

ماده ۵

سازمانهای کارگری و کارفرمایی باید حق آن را داشته باشند که فدراسیون یا کنفدراسیون تشکیل دهند یا به چنین سازمانهایی بپیوندند، و فدراسیون‌ها و کنفدراسیون‌ها باید حق داشته باشند که به عضویت سازمانهای بین‌المللی کارگران و کارفرمایان درآیند.

ماده ۶

مفاد ماده‌های ۲، ۳ و ۴ فوق‌الذکر در مورد فدراسیون‌ها و کنفدراسیون‌های کارگری و کارفرمایی نیز مصداق می‌یابند.

ماده ۷

کسب شخصیت حقوقی به وسیله سازمانهای کارگری و کارفرمایی، از جمله فدراسیون‌ها و کنفدراسیون‌ها، نباید مشروط به محدودیت‌هایی شود که کاربرد مفاد ماده‌های ۲، ۳ و ۴ فوق‌الذکر را با مانع روبه‌رو سازد.

ماده ۸

۱. سازمانهای کارگری و کارفرمایی، مانند دیگر اشخاص یا گروههای سازمان‌یافته، باید در اعمال حقوق مندرج در این مقاله‌نامه قوانین و مقررات موجود را رعایت کنند.
۲. قوانین موجود نباید به طور کلی یا به هنگام اجرا در تعارض با تضمین‌هایی قرار گیرند که در این مقاله‌نامه ذکر شده است.

ماده ۹

۱. چگونگی و حد شمول تضمین‌های منظور شده در این مقاله‌نامه به نیروهای مسلح و پلیس باید به وسیله قوانین یا مقررات ملی معین گردد.
۲. در توافق با اصل مطرح‌شده در بند ۸ ماده ۱۹ اساسنامه سازمان بین‌المللی کار، تصویب این مقاله‌نامه از سوی هر کشور عضو نباید خدشه‌ای به قوانین، پاداشها، مقررات یا موافقت‌نامه‌هایی وارد آورد که به موجب آنها اعضای نیروهای مسلح یا پلیس می‌توانند از تضمین‌های مندرج در این مقاله‌نامه بهره‌مند گردند.

ماده ۱۰

در این مقاله‌نامه اصطلاح "سازمان" به معنای هرگونه سازمان کارگری یا کارفرمایی است که برای پیشبرد و دفاع از منافع کارگران و کارفرمایان به وجود آمده باشد.

بخش دوم - حمایت از حق تشکل**ماده ۱۱**

هر کشور عضو سازمان بین‌المللی کار که این مقاله‌نامه را پذیرفته باشد باید کلیه اقدامات لازم و مناسب را به عمل بیاورد تا کارگران و کارفرمایان بتوانند حق تشکل را آزادانه به مرحله اجرا درآورند.

ماده ۱۲

تصویب رسمی این مقاله‌نامه از سوی هر کشور باید برای ثبت به مدیرکل دفتر بین‌المللی کار ابلاغ گردد.

ماده ۱۳

۱. این مقاله‌نامه فقط آن کشورهای عضو سازمان بین‌المللی کار را متعهد خواهد ساخت که تصویب‌نامه‌های رسمی‌شان از سوی مدیرکل دفتر بین‌المللی کار به تصویب رسیده باشد.
۲. این مقاله‌نامه ۱۲ ماه پس از تاریخ ثبت مصوبه‌های حداقل دو کشور عضو به وسیله مدیرکل دفتر بین‌المللی کار رسمیت خواهد یافت.

ماده ۱۴

مفاد این مقاله‌نامه به هیچ وجه نافی مفاد مساعدتر دیگر مقاله‌نامه‌های بین‌المللی ناظر بر کار و استخدام کارگران نخواهد بود.

ماده ۱۵

۱. مدیرکل سازمان بین‌المللی کار باید تمام اعضای سازمان بین‌المللی کار را در جریان ثبت کلیه تصویب‌نامه‌ها و فسخ‌نامه‌هایی که به مدیرکل ابلاغ می‌گردد قرار دهد.
۲. مدیرکل سازمان بین‌المللی کار پس از آگاه ساختن کشورهای عضو از ثبت دومین تصویب‌نامه باید تاریخ رسمیت یافتن مقاله‌نامه را نیز به آنها اطلاع دهد.

ماده ۱۶

مدیرکل سازمان بین‌المللی کار باید برحسب مفاد ماده ۱۰۲ منشور سازمان ملل متحد، جزئیات کامل تمام تصویب‌نامه‌ها و فسخ‌نامه‌های ثبت‌شده از سوی مدیرکل را برای ثبت به دبیرکل سازمان ملل متحد ابلاغ کند.

ماده ۱۷

هیئت‌مدیره سازمان بین‌المللی کار در هر زمانی که لازم بداند باید طی گزارشی که درباره عملکرد این مقاله‌نامه به کنفرانس عمومی ارسال می‌دارد ضرورت تجدید نظر کلی یا بخشی آن را نیز در دستور کار کنفرانس بگنجانند.

ماده ۱۸

۱. در صورتی که کنفرانس، پس از تجدید نظر کلی یا جزئی این مقاله‌نامه به تنظیم مقاله‌نامه جدیدی مبادرت ورزد، جز در صورتی که مقاله‌نامه جدید روشهای دیگری را مطرح کرده باشد:

(الف) تصویب مقاله‌نامه جدید به وسیله هر کشور عضو به منزله فسخ قانونی و فوری این مقاله‌نامه خواهد بود و مفاد ماده ۱۳ این مقاله‌نامه در مورد چگونگی رسمیت یافتن مقاله‌نامه جدید کان‌لم‌یکن تلقی خواهد شد؛

(ب) از تاریخی که مقاله‌نامه تجدیدنظرشده جدید رسمیت قانونی پیدا کند، کشورهای عضو نباید به تصویب این مقاله‌نامه مبادرت ورزند.

۲. در هر حال، این مقاله‌نامه برای هر کشور عضو که آن را به تصویب رسانده باشد ولی مقاله‌نامه تجدیدنظرشده جدید را به تصویب نرسانده باشد با همین شکل و محتوای کنونی رسمیت خود را حفظ خواهد کرد.

ماده ۱۹

متون انگلیسی و فرانسه این مقاله‌نامه به یکسان معتبر خواهند بود.

توصیه نامه شماره ۱۲۲

توصیه نامه ناظر بر سیاست اشتغال

کنفرانس عمومی سازمان بین‌المللی کار، که به دعوت هیئت‌مدیره سازمان بین‌المللی کار، در هفدهم ژوئن ۱۹۶۴ برای چهل و هشتمین نشست خود در شهر ژنو گرد آمده است، و با توجه به بیانیه فیلادلفیا که اعلام می‌دارد سازمان بین‌المللی کار ملزم است برنامه‌های جهانی را برای پیشبرد اشتغال تام در میان کشورهای جهان و اعتلای استانداردهای زندگی به مرحله اجرا بگذارد، و همچنین با توجه به مقدمه اساسنامه سازمان بین‌المللی کار که پیشگیری از بیکاری و کم‌کاری و نیز تأمین کارمزدهای مناسب را از وظایف آن سازمان دانسته است، و با توجه به اینکه به موجب بیانیه فیلادلفیا سازمان بین‌المللی کار موظف است پیامد سیاستهای اقتصادی و مالی کشورهای عضو را در زمینه سیاست اشتغال و در پرتو این هدف اساسی مورد

بررسی و نظارت قرار دهد که "تمام افراد انسانی، صرف نظر از نژاد، معتقدات یا جنسیت حق دارند هم رفاه مادی و هم توسعه معنوی خود را در شرایط آزادی و حرمت و امنیت اقتصادی و فرصتهای برابر دنبال کنند"، و

با توجه به آنکه در اعلامیه حقوق بشر آمده است که "هر کس حق دارد که از کار مناسب و انتخاب آزادانه شغل در شرایط مناسب و مساعد برخوردار گردد و در برابر بیکاری مورد حمایت قرار گیرد"، و با یادآوری مفاد مقاله‌نامه‌ها و توصیه‌نامه‌های بین‌المللی موجود در زمینه سیاست اشتغال، و به ویژه مقاله‌نامه و توصیه‌نامه خدمات کارایی، ۱۹۴۸، توصیه‌نامه راهنمایی تعلیمات حرفه‌ای، ۱۹۴۹، توصیه‌نامه ناظر بر تعلیمات حرفه‌ای، ۱۹۶۲ و مقاله‌نامه و توصیه‌نامه تبعیض (شغلی و استخدامی)، ۱۹۵۸، و

با توجه به آنکه اسناد و مدارک یادشده باید در چارچوب وسیع‌تر نوعی برنامه بین‌المللی ناظر بر توسعه اقتصادی بر اساس اشتغال تام، مولد و انتخاب آزادانه شغل مورد استفاده قرار گیرند، و

با توجه به این تصمیم که بعضی پیشنهادهاى مربوط به سیاست اشتغال تام، مولد و انتخابات آزادانه شغل مورد تصویب قرار گیرد، و

با توجه به اینکه پیشنهادهاى یادشده باید به صورت یک توصیه‌نامه بین‌المللی درآید، در این نهمین روز ماه ژوئیه سال یکهزار و نهصد و شصت و چهار، توصیه‌نامه زیر را که می‌توان آن را "توصیه‌نامه سیاست اشتغال، ۱۹۶۴" نامید مورد تصویب نهایی قرار می‌دهد:

۱. اهداف سیاست اشتغال

۱. هر کشور عضو، به قصد ایجاد تحرک در رشد و توسعه اقتصادی، بالابردن سطح زندگی، تأمین نیازمندی‌های نیروی انسانی آماده به کار و چیره شدن بر بیکاری و کم‌کاری، باید نوعی سیاست اشتغال فعال را برای پیشبرد اشتغال تام و مولد و همراه با انتخاب آزادانه شغل اعلام دارد و به مرحله اجرا بگذارد.

(۲) سیاست یادشده باید در جهت تأمین اهداف زیر به مرحله اجرا درآید:

(الف) موجود بودن کار برای تمام افراد آماده و جویای کار؛

(ب) این نوع کار باید حتی المقدور مولد باشد؛

(پ) وجود آزادی انتخاب شغل و برابری کامل فرصتهای اشتغال برای هر کارگر متقاضی کار و آماده استفاده از مهارتها و استعدادهای طبیعی اش در یک حرفه مناسب، صرف نظر از نژاد، رنگ، جنسیت، مذهب، معتقدات سیاسی، ریشه ملی یا منشأ اجتماعی.

(۳) سیاست یادشده باید با رعایت مرحله و سطح توسعه اقتصادی هر کشور و روابط متقابل بین اهداف اشتغال و دیگر اهداف اقتصادی و اجتماعی آن کشور تنظیم گردد و با روشهایی متناسب با شرایط و عرف ملی به مرحله اجرا درآید.

۲. اصول اساسی سیاست اشتغال

۲. اهداف سیاست اشتغال باید با وضوح کامل و به طور آشکار، و در صورت امکان به صورت آماج های کمی برای رشد اقتصادی و اشتغال تعیین گردد.
۳. نمایندگان رسمی سازمانهای معتبر کارگری و کارفرمایی باید برای انتخاب و تنظیم سیاستهای مرتبط با توسعه و استفاده از ظرفیت های انسانی مورد مشورت قرار گیرند و به هنگام اجرای این سیاستها نیز همکاری آنها در چارچوب مفاد توصیه نامه مشورت های (صنعتی و سطوح ملی)، ۱۹۶۰، جلب گردد.
۴. (۱) سیاست اشتغال باید بر اساس بررسی های تحلیلی ابعاد و توزیع کنونی و آینده نیروی کار، اشتغال، بیکاری و کم کاری مدون گردد.
- (۲) منابع لازم نیز باید برای گردآوری آمار و اطلاعات، تهیه گزارشهای تحلیلی و توزیع نتایج حاصل از آنها فراهم گردد.
۵. (۱) هر کشور عضو باید اهمیت ایجاد وسایل تولید و توسعه کامل ظرفیت های انسانی، به عنوان مثال از طریق آموزش، تعلیمات فنی و حرفه ای، راهنمایی حرفه ای، خدمات بهداشتی و مسکن، مورد توجه قرار دهد و در ایجاد و حفظ تعادل بین هزینه های مرتبط با این مقاصد گوناگون کوشا باشد.
- (۲) هر کشور عضو باید اقدامات لازم برای کمک به کارگران، از جمله افراد جوان و دیگر تازه واردان به نیروی کار را، به عمل بیاورد - به ویژه، برای یافتن شغل مناسب و مولد و همچنین در زمینه تطابق یابی با نیازهای متغیر اقتصاد کشور.

مقاله نامه شماره ۹۸

مقاله نامه مربوط به کاربرد اصول حق تشکل و مذاکرات جمعی^۱

کنفرانس عمومی سازمان بین‌المللی کار، که به دعوت هیئت‌مدیره سازمان بین‌المللی کار هشتم ژوئن ۱۹۴۹، برای سی و دومین نشست خود در شهر ژنو گرد آمده بود، و با اخذ تصمیم در مورد پذیرش بعضی پیشنهادهای مربوط به کاربرد اصول حق تشکل و مذاکرات جمعی، که چهارمین موضوع دستور کار نشست را تشکیل می‌داد، و با این تصمیم که پیشنهادهای مذکور باید به صورت یک مقاله نامه بین‌المللی درآید، در این نخستین روز ماه ژوئیه سال یکهزار و نهصد و چهل و نه، مقاله نامه زیر را که می‌توان آن را "مقاله نامه حق تشکل و مذاکرات جمعی، ۱۹۴۹" نامید به تصویب می‌رساند:

ماده ۱

۱. کارگران باید از حمایت مناسب در برابر اقدامات و تبعیض‌های ضد تشکل در زمینه کار و حرفه خود برخوردار باشند.
۲. این حمایت به ویژه در موارد زیر حائز اهمیت است:
 - (الف) مشروط ساختن استخدام کارگر به عدم عضویت در اتحادیه‌های کارگری یا لغو عضویت خود در این گونه اتحادیه‌ها
 - (ب) اخراج کارگر یا وارد آوردن زیانهای دیگری به او به دلیل عضویت وی در اتحادیه یا مشارکت در فعالیت‌های اتحادیه در خارج از ساعات کار، یا با اجازه کارفرما در ساعات کار.

۱. تاریخ رسمیت یافتن این مقاله نامه: ۸ ژوئیه ۱۹۵۱

ماده ۲

۱. سازمانهای کارگری و کارفرمایی باید از حمایت مناسب در برابر هر نوع مداخلهٔ یکدیگر یا دیگر اعضا یا کارگزاران مؤسسه یا ادارات دست‌اندرکار برخوردار گردند.

۲. به ویژه، اقداماتی که به قصد قرار دادن سازمانهای کارگری تحت تسلط کارفرما یا سازمانهای کارفرمایی به عمل می‌آید، و همچنین پشتیبانی مالی یا غیرمالی از سازمانهای کارگری به قصد کنترل آنها به وسیلهٔ کارفرمایان یا سازمانهای کارفرمایی باید به عنوان مصادیق کامل مداخله، به معنایی که در این ماده آمده است، مورد نفی و نهی قرار گیرند.

ماده ۳

در صورت لزوم دستگاه ویژه‌ای متناسب با شرایط ملی باید برای تضمین و رعایت حق تشکل، به نحوی که در ماده پیشین آمده است، به وجود آید.

ماده ۴

در صورت لزوم اقدامات متناسب با شرایط ملی باید برای تشویق، پیشبرد، توسعه و کاربرد مذاکرات جمعی بین سازمانهای کارگری و کارفرمایی، به منظور تنظیم شرایط و مقررات استخدام از طریق توافق‌های جمعی به عمل آید.

ماده ۵

۱. قوانین یا مقررات ملی باید مشخص سازند که تضمین‌های مندرج در این مقاله‌نامه تا چه حد باید در مورد نیروهای مسلح و پلیس به اجرا درآید.

۲. در توافق با اصل مشروحه در بند ۸ ماده ۱۹ از اساسنامهٔ سازمان بین‌المللی کار، تصویب رسمی این مقاله‌نامه از سوی هر کشور عضو نباید خدش‌های به قوانین، پاداش‌ها، آداب و رسوم یا مقرراتی وارد سازد که به موجب آنها اعضای نیروهای مسلح یا پلیس از حقوق و شرایطی متناسب با مفاد این مقاله‌نامه برخوردار می‌گردند.

ماده ۶

این مقاله‌نامه شامل حال کارمندان شاغل در ادارات دولتی نمی‌شود، ولی نباید هیچ‌گونه خدشه و زیانی به حقوق یا وضع استخدامی آنها وارد سازد.

ماده ۷

تصویب رسمی این مقاله‌نامه از سوی هر کشور عضو باید برای ثبت به مدیرکل دفتر بین‌المللی کار ابلاغ گردد.

ماده ۸

۱. این مقاله‌نامه ۱۲ ماه پس از تاریخ ثبت مصوبه‌های حداقل ده کشور عضو به وسیله مدیرکل سازمان بین‌المللی کار رسمیت خواهد یافت.
۲. این مقاله‌نامه فقط آن کشورهای عضو را متعهد می‌سازد که تصویب‌نامه‌هایشان از سوی مدیرکل سازمان بین‌المللی کار به ثبت رسیده باشد.
۳. پس از این تاریخ، مقاله‌نامه ۱۲ ماه بعد از تاریخ تصویب آن به وسیله هر کشور عضو لازم‌الاجرا خواهد بود.

ماده ۹

۱. هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را به تصویب رسانده باشد می‌تواند پس از گذشت ده سال از تاریخ رسمیت یافتن اولیه و ثبت آن به وسیله مدیرکل سازمان بین‌المللی کار به فسخ آن مبادرت ورزد. این فسخ نباید زودتر از یک سال پس از ثبت آن به مرحله اجرا درآید.
۲. هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را به تصویب رسانده باشد و در ظرف یک سال پس از گذشت دوره ده‌ساله ذکر شده در بند پیشین از حق خود برای فسخ آن استفاده نکند، برای مدت دو سال دیگر به آن متعهد خواهد ماند و پس از آن خواهد توانست این مقاله‌نامه را پس از گذشت هر دوره ده‌ساله تحت شرایطی که در این ماده آمده است فسخ کند.

ماده ۱۰

۱. مدیر سازمان بین‌المللی کار، باید تمام اعضای سازمان بین‌المللی کار را در جریان ثبت کلیه تصویب‌نامه‌ها و فسخ‌نامه‌هایی که به مدیرکل ابلاغ می‌گردد قرار دهد؛
۲. مدیرکل دفتر بین‌المللی کار، پس از آگاه ساختن کشورهای عضو از ثبت دومین تصویب‌نامه، باید تاریخ رسمیت یافتن مقاله‌نامه را نیز به آنها اطلاع دهد.

ماده ۱۱

مدیرکل سازمان بین‌المللی کار باید به موجب مفاد ماده ۱۰۲ منشور سازمان ملل متحد، جزئیات کامل تمام تصویب‌نامه‌ها و فسخ‌نامه‌های ثبت‌شده به وسیله مدیرکل را برای ثبت به دبیرکل سازمان ملل متحد ابلاغ کند.

ماده ۱۲

هیئت‌مدیره سازمان بین‌المللی کار در هر زمان که لازم بداند باید طی گزارشی که درباره عملکرد این مقاله‌نامه به کنفرانس عمومی ارسال می‌دارد، ضرورت تجدیدنظر کلی یا بخشی آن را نیز در دستور کار کنفرانس بگنجاند.

ماده ۱۳

۱. در صورتی که کنفرانس پس از تجدیدنظر کلی یا بخشی این مقاله‌نامه به تنظیم مقاله‌نامه دیگری مبادرت ورزد، جز در صورتی که مقاله‌نامه جدید روش دیگری را مطرح کرده باشد: (الف) تصویب مقاله‌نامه جدید به وسیله هر کشور به منزله فسخ قانونی و فوری این مقاله‌نامه خواهد بود و مفاد ماده نهم این مقاله‌نامه در مورد چگونگی رسمیت یافتن مقاله‌نامه جدید کان‌لم‌یکن تلقی خواهد شد؛

(ب) از تاریخی که مقاله‌نامه تجدیدنظرشده رسمیت قانونی پیدا کند، کشورهای عضو نباید به تصویب این مقاله‌نامه مبادرت ورزند.

۲. در هر حال این مقاله‌نامه برای هر کشور عضو که آن را به تصویب رسانده باشد ولی مقاله‌نامه تجدیدنظرشده جدید را به تصویب نرسانده باشد، با همین شکل و محتوای کنونی رسمیت خود را حفظ خواهد کرد.

ماده ۱۴

متون انگلیسی و فرانسه این مقاله‌نامه به یکسان معتبر خواهند بود.

مقاله‌نامه شماره ۹۹

مقاله‌نامه مربوط به طرز تعیین حداقل دستمزد در کشاورزی^۱

کنفرانس عمومی سازمان بین‌المللی کار، که به دعوت هیئت‌مدیره دفتر بین‌المللی کار در نهم ژوئن ۱۹۵۱ برای سی و چهارمین نشست خود در شهر ژنو گرد آمده است، و با تصمیم در پذیرش بعضی پیشنهادهای مربوط به طرز تعیین حداقل دستمزد در کشاورزی که هشتمین موضوع دستور کار نشست را تشکیل می‌داد، و با مقرر داشتن اینکه پیشنهادهای مذکور به صورت یک مقاله‌نامه بین‌المللی درآید، در این بیست و هشتمین روز ماه ژوئن سال یکهزار و نهصد و پنجاه و یک، مقاله‌نامه زیر را که می‌توان آن را "مقاله‌نامه تعیین حداقل دستمزد (کشاورزی)، ۱۹۵۱" نامید مورد تصویب قرار می‌دهد:

ماده ۱

۱. هر کشور عضو سازمان بین‌المللی که این مقاله‌نامه را به تصویب می‌رساند، متعهد می‌شود دستگاه مناسبی برای تعیین میزانهای حداقل دستمزد در مؤسسات کشاورزی و مشاغل وابسته ایجاد کند.

۲. هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را به تصویب می‌رساند، پس از مشورت با معتبرترین سازمانهای کارگری و کارفرمایی مربوطه، در صورتی که وجود داشته باشند، آزاد خواهد بود مشخص کند که حداقل دستمزدهای ذکر شده در بند پیشین در کدام مؤسسات، بنگاه‌ها یا مشاغل موجود لازم‌الاجرا خواهد بود.

۳. مقامات صلاحیت‌دار می‌توانند کاربرد تمام یا بخشهایی از مفاد این مقاله‌نامه را در مورد گروههای معینی از افراد، مانند اعضای خانواده کارگران کشاورزی تحت استخدام خود به اجرا درنیاورند.

۱. تاریخ رسمیت یافتن این مقاله‌نامه: ۲۳ اوت ۱۹۵۳

ماده ۲

۱. در صورتی که قوانین یا مقررات، توافق‌های جمعی یا حکمیت‌های رایج، پرداخت تمام یا بخشی از دستمزدها را به صورت جنسی مجاز می‌شمارند و این گونه پرداخت‌ها به طور متعارف قابل قبول یا مطلوب شناخته می‌شود، تمام یا بخشی از دستمزدها را می‌توان به همین طرز پرداخت.

۲. در صورتی که پرداخت تمام یا بخشی از دستمزدها به صورت جنسی مجاز شمرده شود، اقدامات لازم باید به عمل آید تا

(الف) اینگونه پرداخت‌های جنسی متناسب با نیازها و منافع کارگر و خانواده او باشد؛ و

(ب) ارزش این گونه پرداخت‌ها منصفانه و معقول باشد.

ماده ۳

۱. هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را تصویب می‌کند، باید آزاد باشد که در چارچوب شرایط ذکرشده در بندهای زیرین، ماهیت و شکل دستگاه تعیین حداقل دستمزدها و روشهای عملیاتی آن را انتخاب کند.

۲. پیش از تصمیم‌گیری نهایی، مشورت‌های مقدماتی با معتبرترین سازمان‌های کارگری و کارفرمایی، و همچنین با دیگر اشخاصی که به سبب نوع شغل یا وظایف خود صاحب‌نظر شناخته می‌شوند، ضرورت خواهد داشت.

۳. کارفرمایان و کارگران مربوطه باید در عملیات تعیین حداقل دستمزدها سهیم باشند، یا مورد مشورت قرار گیرند. حدود و چگونگی این مشورت‌ها را قوانین یا مقررات ملی تعیین خواهد کرد، ولی در هر حال برابری کامل باید برای همه دست‌اندرکاران برقرار باشد.

۴. میزان حداقل دستمزدهای تعیین شده باید کارفرمایان و کارگران را چنان متعهد و ملزم سازد که به هیچ وجه مورد کسر و خدشه قرار نگیرد.

۵. مقامات صلاحیت‌دار می‌توانند در صورت لزوم پاره‌ای از موارد استثنایی را از شمول حداقل دستمزدهای تعیین شده خارج سازند، به نحوی که بعضی از کارگران معلول ذهنی یا جسمی از فرصت‌های اشتغال محروم نمانند.

ماده ۴

۱. هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را به تصویب می‌رساند باید اقدامات لازم را به عمل بیاورد تا اطمینان حاصل گردد که کارفرمایان و کارگران مربوطه به حداکثر اطلاعات موجود درباره حداقل دستمزدهای تعیین شده در محل دسترسی دارند و دستمزدهای پرداختی به هیچ وجه کمتر از میزان تعیین شده نیستند. اقدامات یاد شده ممکن است شامل عملیاتی باشند مانند سرپرستی، نظارت و، در صورت لزوم، مجازات‌های متناسب با شرایط موجود در کشاورزی کشور مربوطه.

۲. هر کارگری که مشمول حداقل دستمزد تعیین شده است، و دستمزدهای کمتر از میزانهای تعیین شده دریافت می‌دارد، باید بتواند مبالغ کسر شده از دستمزد قانونی خود را از طریق رجوع به دستگاه‌های قضایی یا دیگر دستگاه‌های صلاحیت‌دار، در ظرف مهلت مقرر از سوی قوانین یا مقررات ملی دریافت دارد.

ماده ۵

هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را به تصویب می‌رساند باید در هر سال گزارش مبسوطی شامل روشها و نتایج کاربرد عملیات تعیین حداقل دستمزد و، به طور خلاصه، مشاغل و شمار تقریبی کارگران تحت پوشش، میزان حداقل دستمزدهای تعیین شده، و دیگر نکات مهم مربوط به حداقل دستمزدها را برای سازمان بین‌المللی کار ارسال دارد.

ماده ۶

این مقاله‌نامه شامل کارمندان شاغل در ادارات یا مؤسسات دولتی نمی‌شود، ولی نباید هیچ‌گونه خدشه و زیانی به حقوق یا وضع استخدامی آنها وارد سازد.

ماده ۷

تصویب رسمی این مقاله‌نامه از سوی هر کشور عضو باید برای ثبت به مدیرکل سازمان بین‌المللی کار ابلاغ گردد.

ماده ۸

۱. این مقاله‌نامه ۱۲ ماه پس از تاریخ ثبت مصوبه‌های حداقل دو کشور عضو به وسیله مدیرکل سازمان بین‌المللی کار رسمیت خواهد یافت.

۲. این مقاله‌نامه فقط آن کشورهای عضو را متعهد می‌سازد که تصویب‌نامه‌هایشان از سوی مدیرکل سازمان بین‌المللی کار به ثبت رسیده باشد.

۳. پس از این تاریخ، مقاله‌نامه ۱۲ بعد از تاریخ تصویب آن به وسیله هر کشور عضو لازم‌الاجرا خواهد بود.

ماده ۹

۱. هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را به تصویب رسانده باشد می‌تواند آن را پس از گذشت ده سال از تاریخ رسمیت یافتن اولیه و ثبت آن به وسیله مدیرکل سازمان بین‌المللی کار به فسخ آن مبادرت ورزد. این فسخ نباید زودتر از یک سال پس از ثبت آن به مرحله اجرا درآید.

۲. هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را به تصویب رسانده باشد و در ظرف یک سال پس از گذشت دوره ده ساله ذکر شده در بند پیشین از حق خود برای فسخ آن استفاده نکند، برای مدت ده سال دیگر به آن متعهد خواهد ماند و پس از آن خواهد توانست این مقاله‌نامه را پس از گذشت هر دوره ده‌ساله، تحت شرایطی که در این ماده آمده است، فسخ کند.

ماده ۱۰

۱. مدیرکل سازمان بین‌المللی کار باید تمام اعضای سازمان بین‌المللی کار را در جریان ثبت کلیه تصویب‌نامه‌ها و فسخ‌نامه‌هایی که به مدیرکل ابلاغ می‌گردد قرار دهد.

۲. مدیرکل سازمان بین‌المللی کار، پس از آگاه ساختن کشورهای عضو از ثبت دومین تصویب‌نامه، باید تاریخ رسمیت یافتن مقاله‌نامه را نیز به آنها اطلاع دهد.

ماده ۱۱

مدیرکل سازمان بین‌المللی کار باید به موجب مفاد ماده ۱۰۲ منشور سازمان ملل متحد، جزئیات کامل تمام تصویب‌نامه‌ها و فسخ‌نامه‌های ثبت‌شده به وسیله مدیرکل را برای ثبت به دبیرکل سازمان ملل متحد ابلاغ کند.

ماده ۱۲

هیئت‌مدیره سازمان بین‌المللی کار در هر زمان که لازم بدانند باید طی گزارشی که درباره عملکرد این مقاله‌نامه به کنفرانس عمومی ارسال می‌دارد، ضرورت تجدید نظر کلی یا بخشی آن را نیز در دستور کار کنفرانس قرار دهد.

ماده ۱۳

۱. در صورتی که کنفرانس، پس از تجدیدنظر کلی یا بخشی در این مقاله‌نامه به تنظیم مقاله‌نامه دیگری مبادرت ورزد، جز در صورتی که مقاله‌نامه جدید روش دیگری را مطرح کرده باشد:

(الف) تصویب مقاله‌نامه جدید به وسیله هر کشور به منزله فسخ قانونی و فوری این مقاله‌نامه خواهد بود و مفاد ماده نهم این مقاله‌نامه در مورد چگونگی رسمیت یافتن مقاله‌نامه جدید کان‌لم‌یکن تلقی خواهد شد؛

(ب) از تاریخی که مقاله‌نامه تجدیدنظر شده رسمیت قانونی پیدا کند، کشورهای عضو نباید به تصویب این مقاله‌نامه مبادرت ورزند.

۲. در هر حال، این مقاله‌نامه برای هر کشور عضو که آن را به تصویب رسانده باشد، ولی مقاله‌نامه جدید را به تصویب نرسانده باشد، با همین شکل و محتوای کنونی رسمیت خود را حفظ خواهد کرد.

ماده ۱۴

متون انگلیسی و فرانسه این مقاله‌نامه به یکسان معتبر خواهند بود.